

Sygn. akt I C 413/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. (...) z siedzibą w W.

przeciwko E. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 413/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód D. (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko E. M. o zapłatę kwoty 2 033,19 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenie wynika z tytułu niewywiązania się przez pozwanego z umowy o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i / lub radiowych oraz udostępnienie urządzenie dekodującego z dnia 14 lutego 2012 roku zawartej z (...) S.A. Zgodnie z twierdzeniami powoda na dochodzoną pozew sumę składały się: kwota 536,50 zł wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 18/01/2014r., kwota 115,43 zł tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie noty obciążeniowej nr (...) liczonych od dnia 09/02/2014r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 640,00 zł wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 14/01/2015r., kwota 60,25 zł tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie noty obciążeniowej nr (...) liczonych od dnia 29/01/2015r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 350,00 zł wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 14/01/2015r., kwota 32,95 zł tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie noty obciążeniowej nr (...) liczonych od dnia 29/01/2015r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu wreszcie kwota 298,06 zł wynikająca z „umowy nr umowy z dnia 14/08/2013r. z dnia 14/01/2014r.”

Powód wskazał, iż nabył przedmiotową wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanemu na mocy umowy cesji z dnia 14 grudnia 2015 roku zawartej z (...) S.A.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 czerwca 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 882978/16 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany E. M. nie złożył odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawił się na rozprawie wyznaczonej na dzień 11 października 2016 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 11 października 2016 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w W. oraz powód D. (...) z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem był przelew na rzecz powoda wierzytelności pieniężnych przysługujących zbywcy, a wynikających z niezapłaconych należności głównych: opłat abonamentowych, faktur i not obciążeniowych oraz odsetek od tych należności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 14/12/2015r. k. 36-46)

W dniu 4 stycznia 2016 roku potwierdzone zostało spełnienie warunku przelewu wierzytelności w postaci uiszczenia w całości wynagrodzenia.

(dowód: oświadczenie o odnotowaniu wpływu ceny z dnia 04/01/2016r. k. 51)

W dniu 11 stycznia 2016 roku powód wystosował do pozwanego E. M. zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanemu oraz wezwał pozwanego do zapłaty należności w łącznej kwocie 2 001,69 zł w terminie do dnia 18 stycznia 2016 roku.

(dowód: zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z wezwaniem do zapłaty z dnia 11/01/2016r. k. 52-53)

W dniu 6 maja 2016 roku sporządzony został dokument podpisany przez osoby określone w treści tego dokumentu jako pełnomocnicy (...) S.A. z siedzibą w W. oraz D. (...) z siedzibą w W. zatytułowany „częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 roku” w którym wskazano jako dłużnika E. M., ogólną wysokość zadłużenia na kwotę 1.761,85 zł, a następnie w formie tabeli określona elementy składowe tej należności podając opis wierzytelności, okres za który naliczono należność, datę płatności i wartość będącą przedmiotem cesji.

(dowód: dokument z dnia 6 maja 2016 roku k. 47)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwany E. M. – mimo pouczenia o skutkach bezczynności – nie stawił się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany nie podjął obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednak w ocenie sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu. Sąd powziął bowiem wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Zauważyć należy, że powód – reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego – przedstawiając w treści pozwu stan faktyczny dotyczący źródła zobowiązania, oprócz ogólnego stwierdzenia, że pozwanego z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i / lub radiowych oraz udostępnienie urządzenie dekodującego z dnia 14 lutego 2012 roku, wskazał jedynie, iż pierwotny wierzyciel wystawił noty obciążeniowe w związku z zobowiązaniem pozwanego, nadto dookreślił numer tych not, datę ich wystawienia oraz kwotę, na którą dana nota obciążeniowa opiewała.

Tak określony stan faktyczny sprawy nie precyzował co stanowiło źródło zobowiązania pozwanego. Akcentowano bowiem jedynie fakt wystawienia not obciążeniowych przez pierwotnego wierzyciela, nie dookreślono natomiast co – jaka treść zobowiązania – legło u podstaw wystawienia not obciążeniowych, na które powoływał się powód.

Zaistnienie przesłanek do wydania wyroku zaocznego nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia zawarte w pozwie uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96). Lapidarność twierdzeń zawarty w uzasadnieniu pozwu taką ocenę sądowi uniemożliwiła.

Twierdzenia strony zawarte w pozwie powinny być więc zweryfikowane w oparciu o dowody przedłożone przez stronę powodową.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać zarówno podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96).

Sąd dokonując oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy w oparciu o zaoficerowany przez stronę powodową materiał dowodowy uznał, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie nie zostało wykazane. Jako przedmiot dowodu w sprawie strona powodowa przedłożyła bowiem niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopię: umowy abonenckiej z dnia 14/02/2012r. nr (...) (k. 14) i warunków umowy (k. 15-17), protokołu odbioru udostępnionego dekodera podstawowego i dekodera dodatkowego (k. 18), protokołu odbioru wykonania montażu instalacji satelitarnej (k. 20), zasad świadczenie usług montażu(k. 21) skróconej instrukcji obsługi (k. 24), promocyjnych warunków umowy (k. 25-29), potwierdzenia wpłaty (k. 30), zamówienia z dnia 10/02/2012r. (k. 31-32, faktury VAT nr (...) z dnia 14/02/2012r. (k. 23), not obciążeniowych nr (...) z dnia 18/01/2014r. (k. 33), nr (...) z dnia 14/01/2015r. (k. 34), nr (...) z dnia 14/01/2015r. (k. 35). Nie mają one żadnego waloru dowodowego. Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia z 29 marca 1994 r.- III CZP 37/94, wyroku z 6 listopada 2002 r. - I CKN 1280/00, wyroku z 3 kwietnia 2009 r. - II CSK 459/08, wyroku z 29 kwietnia 2009 r. - II CSK 557/08). Zamiast oryginału dokumentu strona

może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 2 i 3 k.p.c.). W orzecznictwie wyrażono katerygiczne stanowisko – które sąd w niniejszym składzie podziela – że kserokopie niepotwierdzone "za zgodność z oryginałem" nie mają mocy dowodowej – nie mogą być też uznane za środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 lutego 1997 r. - III CKU 7/97, wyroku z 25 kwietnia 2002 r. - I CKN 1572/99, wyroku z 14 lutego 2007 r. - II CSK 401/06, wyroku z 10 lipca 2009 r. - II CSK 65/09, oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 12 kwietnia 2013 r. - I ACA 1163/12). Dowody w postaci fotokopii dokumentów, bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem, nie są dokumentami w rozumieniu KPC, stąd też nie tylko zbędna, lecz wręcz niedopuszczalna jest analiza ich treści i formy. Nie są to bowiem dowody, które mogą być poddane takiej analizie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2004 r. - I CK 32/04).

Zatem przedłożone przez stronę powodową kopie, które nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem, nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych sprawy. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania postanowień umowy w zakresie wysokości zobowiązania, zasad i terminów jego spłaty, przyczyn i terminów wypowiedzenia umowy, pozostałych postanowień w zakresie rodzaju i wysokości odsetek oraz pozostałych należności związanych ze zobowiązaniem.

Określając w treści pozwu podstawę zobowiązania pozwanego, powód powoływał się na fakt wystawienia not obciążeniowych nie dookreślając z jakiego tytułu noty te zostały wystawione - jaki obowiązek umowny nie został zrealizowany. Nadto uszczegółwiając zobowiązanie pozwanego w zakresie zapłaty kwoty 298,06 zł, powód wskazywał, iż ta część dochodzonego roszczenia wynika z zawarcia „umowy nr umowy z dnia 2013-08-14 z dnia 2014-01-14”. W zakresie tej części należności nie tylko nie wskazał jakiego rodzaju świadczeń dotyczy ta kwota, lecz powołał się na umowy zawarte w innym terminie niż umowa zawarta z pierwotnym wierzycielem, która – zgodnie z uzasadnieniem pozwu była podstawą roszczeń (daty te nie są tożsame z datą umowy zawartej przez stronę pozwaną z pierwotnym wierzycielem, a na którą to umowę w początkowej treści uzasadnienia pozwu powołuje się powód).

W treści uzasadnienia pozwu powód powołuje się na nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem – na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 roku zawartej z poprzednim wierzycielem. Skoro jednak powód nie wykazał istnienia roszczeń na rzecz pierwotnego wierzyciela, których dochodzi w niniejszej sprawie, nie sposób ocenić skuteczność zawarcia przedmiotowej umowy przelewu i przejęcia tych wierzytelności przez powoda.

Ponieważ w niniejszej sprawie nie przedstawiono żadnych dowodów pozwalających na ustalenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika dochodzone roszczenie, a uzasadnienie pozwu nie pozwala na ocenę stanu faktycznego, treści stosunku zobowiązaniowego oraz zaniechań ze strony pozwanego, brak było podstaw do ustalenia jakiej treści były to zobowiązania. Zasadnym jest zatem uznanie, że okoliczności, na które powoływał się powód, a które dotyczą źródła zobowiązania, nie zostały wykazane.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić